

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ενιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β' — Τόμ. 9^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 6 Ἀπριλίου 1902

Ἔτος 24^{ον}. — Ἀριθ. 14

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΔΟΝ-ΚΙΧΩΤΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΒ'.

Ξεύρετε ποῖος ἦτον ὁ Ἱππότης τῆς Πανσελήνου ;
Ἦτον ἓνας συμμαθητὴς τοῦ Φασουλάκη-Δὸν Κιχώτη.

Ἐλυπεῖτο πολὺ που ἔβλεπε τὸν φίλον του νὰ κάμνῃ ὅλες ἐκεῖνες τὰς τρέλλες πού σας διηγήθηκα, καὶ ἐσοφίσθη νὰ ντυθῇ τάχα σάν Ἱππότης, νὰ τον νικήσῃ ἐπὶ μονομαχίᾳ καὶ νὰ τον κάμῃ νὰ ἡσυχάσῃ.

Ὁ Δὸν Κιχώτης ὑποσχέθηκε νὰ μὴ ξαναπιᾶσῃ ὄπλο ἐπὶ τὸ χεῖρ του, γιὰ ἓνα χρόνον, κ' ἐκράτησε τὸ λόγο του, ὅπως πρέπει νὰ κάμνῃ κάθε τίμιον παιδί.

Ἐγίνε λοιπὸν βοσκός.

Ἀντὶ γιὰ περικεφαλαίᾳ, φορεῖ τώρα ἓνα καπέλο μὲ φτερά, καὶ ἀντὶ γιὰ κοντάρι, ἔχει μιὰ φλογέρα καὶ παίζει γλυκά. Τὰ πρόβατά του ἀκούουν μὲ μεγάλη εὐχαρίστησι, καὶ κάθε τόσοὺν κάμνουν : μ π έ ε ! μ π έ ε !

Ὁ Ἀχαμνῶν ξανάγινε Ψαρῆς, καὶ εἶνε κατευχारीστημένος ποῦ βόσκει μὲ τὴν ἡσυχίᾳ του, χωρὶς νὰ παραδέρνῃ, ἐδῶ κ' ἐκεῖ.

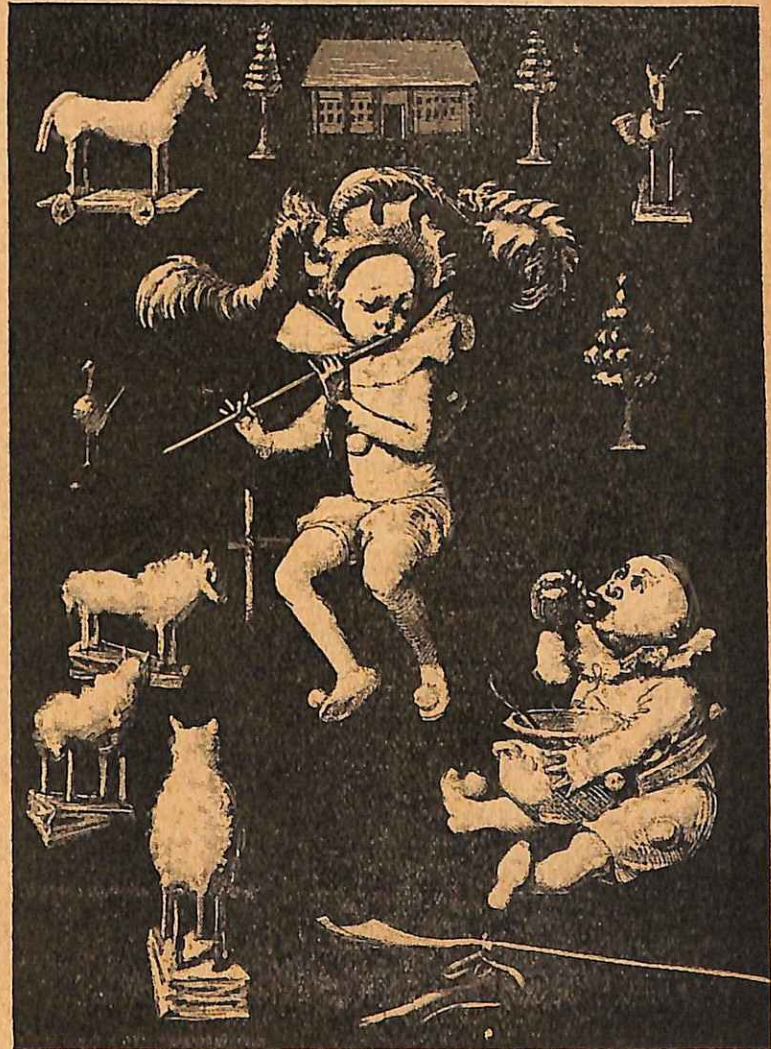
Ἀλλὰ πῶς εὐχαρίστημένος ἀπ' ὅλους εἶνε ὁ Περικλῆτος, δηλαδὴ ὁ Σάντσος, γιὰτὶ τώρα δὲν κινδυνεύει πιά νὰ τον τινάξουν ψηλὰ μὲ τὸ πάπλωμα, καὶ προπάντων γιὰτὶ τώρα μπορεῖ καὶ τρώγει ὅ, τι τοῦ ἀρέσει, χωρὶς νὰ παρουσιάζεται κανένας γιαιτρός μὲ τὸ ραβδί του, νὰ διατάσῃ νὰ του πέρουν τὰ πιάτα καὶ νὰ τον ἀφίνῃ νηστικό.

Τοῦ φαίνεται ὅτι εἶνε πολὺ καλλίτερον νὰ εἶνε κανεὶς βοσκός, παρὰ ἱπποκόμος κανενὸς Ἱππότου ἢ καὶ Ἡγεμῶν κανενὸς νησιοῦ.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Φασουλάκης στοχάζεται, ὅτι ἀξίζει καλλίτερα νὰ εἶνε κανεὶς μαθητὴς, καὶ νὰ πηγαίνῃ ἡσυχὰ ἐπὶ τὸ σχολεῖό του, καὶ νὰ μελετᾷ τὰ μαθήματά του, παρὰ νὰ τρέχῃ ἐδῶ κ' ἐκεῖ, γυρεύοντας καυγάδες, σάν τὸ Δὸν Κιχώτη.

Κάθε πρᾶγμα, βλέπετε, ἐστὸν καιρὸς του. Οἱ ἱππῶται ἦταν τὸν παλῆον καιρὸ. Σήμερα, γιὰ νὰ εἶνε κανεὶς ἱππότης, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ φορῇ περικεφαλαίᾳ καὶ νὰ κρατῇ ἀσπίδα. Ἀρκεῖ νὰ ὑπερασπίζεται, ὅσον εἴμπορεῖ, τοὺς μικροὺς καὶ τοὺς ἀδυνάτους, ὅταν τύχῃ νὰ τους πειράξουν οἱ δυνατοὶ καὶ οἱ κακοί. Ἐγὼ ξεύρω πλῆθος παιδιὰ που εἶνε ἱππῶται.

[Τέλος]

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΟΙ ΠΕΡΙΗΓΗΤΑΙ

Ἀγαπητοί μου,

ΙΝΕ ἡ ἐποχή τῶν χειλιδίων καὶ τῶν περιηγητῶν. Ἐρχονται, ἔρχονται ὅλον ἐν τὰ κερβάνια. Καθημερινῶς ἀκούομεν: «Τὸ τὰ δὲ ἀτμόπλοιοι κατέπλευσεν εἰς τὴν

Κέρκυραν, φέρον τὸς οὖς περιηγητὰς Ἀμερικανούς. Τὸ τὰ δὲ ἀτμόπλοιοι ἔφθασαν εἰς τὸν Πειραιᾶ, κομίζον τὸς οὖς περιηγητὰς Γάλλους. Τὸ τὰ δὲ ἀτμόπλοιοι περιμένεται εἰς τὰς Πάτρας, μὲ ὁλόκληρον κερβάνιον Ἀγγλῶν περιηγητῶν...»

Ἐρχονται, ἔρχονται ὅλον ἐν... Καὶ τὰ Ξενοδοχεῖα κατακλύζονται, καὶ οἱ δρόμοι πλημμυροῦν, καὶ εἰς ὅλα τὰ κέντρα καὶ τὰ ἀπόκεντρα ἀκόμη, εἰς τοὺς περιπάτους, εἰς τὰς ἐξοχάς, εἰς τὰ Μουσεῖα, εἰς τὰ θεάματα, παντοῦ συναντᾷ κανεὶς τὰς ξενικὰς αὐτὰς μορφάς, μὲ τὰ παράδοξα καὶ ἀπερίγραπτα φορέματα, μὲ τὸ ἐκπληκτον ὕψος καὶ μὲ τὰς φωτογραφικὰς μηχανὰς εἰς τὸ χέρι.

Μᾶς ἐπισκέπτονται κατ' ἔτος τακτικὰ, καὶ ὁμοιάζουν τὸσον μεταξύ των, ὥστε νομίζει κανεὶς ὅτι εἶνε πάντοτε οἱ ἴδιοι, οἱ ξανοὶ αὐτοὶ καὶ κατακόκκινοι ἀνθρώποι. Καὶ ὅμως δὲν τοὺς ἐσυνεθίζωμεν ἀκόμη, καὶ ὁσάνεις διέρχονται, εἰνε ἀδύνατον νὰ μὴ σπρέψωμεν ὅπως τὴν κεφαλὴν. Μᾶς ἐξαφνίζον τὰ ξυρισμένα πρόσωπα, τὰ παράξενα καπέλα, τὸ κατεσπευσμένον βῆμα, τὸ ἐρευνητικὸν βλέμμα, καὶ προπάντων τὸ χρυσόδετον ἐκεῖνο βιβλίον, τὸ ὁποῖον κρατοῦν ὅλοι σχεδὸν ἀνεξαιρέτως. Εἶνε ὁ Μπαϊδε-κερ, ὁ ἀπαραίτητος ὁδηγὸς καὶ συνέκδημος τοῦ περιηγητοῦ. Χωρὶς αὐτὸ τὸ βιβλίον, ὁ Εὐρωπαῖος καὶ ὁ Ἀμερικανὸς δὲν κάμνει βῆμα. Τὸ ἀγοράζει μαζὶ μὲ τὸ εἰσιτήριόν του, καὶ δὲν το ἀφίνει στιγμήν καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ ταξιδίου του.

Ἐρχονται καὶ φεύγουν. Ὀλίγας ἡμέρας, καὶ κάποτε ὀλίγας μόνον ὥρας μένουν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἀλλ' ὅταν προφθάσιν νὰ ἀναβῶν εἰς τὴν Ἀκρόπολιν καὶ νὰ ἐπισκεφθῶν τὸ Κεντρικὸν Μουσεῖον, φεύγουν εὐχαριστημένοι, εὐτυχεῖς, ὅτι τὸ ὄνειρόν των ἐξεπληρώθη. Ἄν δὲ κατορθώσιν νὰ ὑπάγουν καὶ ὡς τὴν Ὀλυμπίαν καὶ νὰ θαυμάσιν τὸν Ἑρμῆν τοῦ Πραξιτέλους, ὦ, τότε ἡ εὐτυχία των δὲν ἔχει ὅρια. Εἶδαν πᾶν ὅτι ἐπεθύμουν νὰ ἴδουν, ἐρχόμενοι ἕως ἐδῶ.

Βλέπετε, ὅτι ἡ νέα Ἑλλὰς δὲν τοὺς ἐνδιαφέρει ὅσον ἡ ἀρχαία. Δι' αὐτὴν μόνον ἔρχονται. Δὲν μᾶς ἐπισκέπτονται, ὅπως ἄλλας χώρας τοῦ κόσμου, διὰ νὰ μείνουν, διὰ νὰ ζήσουν, διὰ νὰ διασκεδάσουν. Διότι δὲν ἔχουμεν τίποτε νὰ προσφέρωμεν εἰς τοὺς ξένους αὐτοὺς, τοὺς ἐρχομένους ἀπὸ τὰ κέντρα τοῦ πολιτισμοῦ. Αἱ διασκεδάσεις μας εἶνε μηδαμιναί, καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ ἀνεπὶ ζῶν ἀποβαίνει δύσκολος εἰς τὰ περισσότερα μέρη τῆς Ἑλλάδος, ὅπου οὔτε ξενοδοχεῖα ὑπάρχουν, οὔτε μέσα συγκοινωνίας, οὔτε αἱ εὐκολαὶ ἐκεῖναι, εἰς τὰς ὁποίας οἱ ξένοι εἶνε συνειθισμένοι.

Τὸ ταξιδεῖόν των λοιπὸν ἕως ἐδῶ εἶνε ἀπλούστατον ἐν κοπιῶδες προσκύνημα. Ὑψηλότερας, αὐτοτέρας φύσεως διασκεδάσεις τοὺς ἀναμένει. Ἐρχονται διὰ νὰ ἴδωσιν τὰ εἰρήνια τοῦ μεγάλου πολιτισμοῦ, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξεν ἐπὶ τῆς γῆς. Ἐρχονται διὰ νὰ θαυμάσιν τὸν Παρθενῶνα. Ἐρχονται διὰ νὰ ἀναπνεύσιν ὀλίγας στιγμὰς ἐπὶ τοῦ βράχου ἐκείνου, ὁ ὁποῖος ὑψώθη ὡς φάρος, φωτίζων τὸν κόσμον.

Καὶ αὐτὸ ἦτο ἐν τῶν ὠραιότερων ὀνείρων τῆς ζωῆς των! Μεταξὺ τῶν περιηγητῶν αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι διὰ πρῶτην φοράν ἔρχονται εἰς τὴν Ἑλλάδα, πολλοὶ εἶνε ἤδη λευκότεριχες γέροντες. Πόσα ἔτη διετήρησαν αὐτὸ τὸ ὄνειρόν! Ἀπὸ τῆς παιδικῆς των ἡλικίας, ὅταν ἐσπούδαζαν ἑλληνικά, καὶ ἀνεγίνωσκον τὰ ἔπη τοῦ Ὀμήρου, καὶ ἐνετρώον εἰς τὰς μυθολογικὰς διηγήσεις, καὶ ἀπεστήθιζαν τὴν ἑλληνικὴν ἱστορίαν, καὶ ἐξοικειοῦντο μὲ τὰ μεγάλα ὄνματα τοῦ Θεμιστοκλέους, τοῦ Περικλέους, τοῦ Σωκράτους, — ἀπὸ τότε βέβαια ἔχον τὸν πόθον καὶ ἔτρεφαν τὴν ἐλπίδα, ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ ἐπισκεφθῶν τὴν ἐνδοξὴν χώραν τῶν θεῶν καὶ τῶν ἡρώων!..

Ἀλλὰ μεταξὺ τῶν περιηγητῶν εἶνε καὶ νέοι, παιδιὰ τῆς ἡλικίας σας. Αὐτοὶ ἔχουν ἑναυλα ἀκόμη εἰς τὰ ὄτα των τὰ μεγάλα τῆς ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος διδάγματα. Εὐτυχέστεροι τῶν ἄλλων, οἱ ὁποῖοι ἐγήρασαν πρὶν ἐκπληρωθῆν τὸ ὄνειρόν των, αὐτοὶ ἔρχονται ἑνωρὶς εἰς τὴν χώραν τῶν Ὀλυμπιονικῶν, καὶ τὸ Στάδιον, ὅπου ἔλαμψαν οἱ ἀθληταί, τοὺς ὁποῖους ἔχουν ὡς πρότυπον, εἶνε δι' αὐτοὺς τὸ προσφιλέστερον, τὸ ὠραιότερον προσκύνημα...!

Ἀλλὰ νέοι καὶ γέροντες, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ἔρχονται εἰς τὴν Ἑλλάδα μὲ τὸ ἴδιον αἶσθημα λατρείας, καὶ, ἐπαναλαμβάνον, ὡς εἰς προσκύνημα. Δι' αὐτὸ φεύγουν τὸσον γρήγορα. Εἰς τοὺς Ναοὺς μήπως στέκεται κανεὶς περισσότερον; Ἐμβαίνει, προσεύχεται καὶ φεύγει. Καὶ δι' αὐτοὺς, ἡ Ἑλλὰς εἶνε ὁ μέγας Ναὸς τοῦ Ἰδανικοῦ, τὸ ὁποῖον λατρεύουν ὡς ἄνθρωποι πολιτισμένοι.

Ἐρχονται βέβαια καὶ περιηγηταὶ κοίνοί, χάριν ἀπλῆς διασκεδάσεως, χάριν ἀναψυχῆς, χάριν περιεργείας, ἐπισκεπτόμενοι τὴν Ἑλλάδα ὅπως θὰ ἐπεσκέπτοντο οἰανδήποτε ἄλλην χώραν ἐκτὸς τῆς ἰδικῆς των. Αὐτοὶ δὲν ἔχουν τὴν ἀπαιτουμένην ἀνάπτυξιν. καὶ ὁ ἀρχαῖος Παρθενῶν δὲν τοὺς συγκινεῖ περισσότερον ἀπὸ τὴν νέαν Ἀκαδημίαν. Ἀλλ' εἶνε ἐξαιρέσεις. Τὸ μέγα ρεῦμα τῶν περιηγητῶν, τὸ ὁποῖον ἐκχειλίζει εἰς τὴν Ἑλλάδα καθὲς ἀνοιξιν, ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀνθρώπων, — ὅπως εἶνε οἱ περισσότεροι εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ εἰς τὴν Ἀμερικὴν, — οἱ ὁποῖοι συναισθάνονται τὴν σημασίαν ἐνὸς τοιούτου ταξιδίου καὶ ὑποβάλλονται εἰς κόπους καὶ εἰς ἐξοδα, διὰ νὰ πραγματοποιήσιν τὸ εὐγενὲς ὄνειρόν των.

Διὰ τοῦτο, ὁσάνεις βλέπω καθ' ὅδον ἀνθρώπους μὲ παράξενα καπέλα, μὲ χρυσόδετα βιβλία καὶ μὲ φωτογραφικὰς μηχανὰς, νομίζω ὅτι ἀνακαλύπτω εἰς τὰ πρόσωπά των τὴν ἔκφρασιν υπερτάτης εὐδαιμονίας, καὶ τοὺς μακαρίζω. Ἀλλὰ συγχρόνως μακαρίζω καὶ τοὺς εὐτυχεῖς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἐγεννήθησαν καὶ κατοικοῦν εἰς τὴν ἐνδοξὴν αὐτὴν χώραν, διότι εἶνε ἀπόγονοι τοιούτων προγόνων, διότι εἶνε φύλακες τοῦ προγονικοῦ θησαυροῦ, καὶ διότι ἔχουν καθημερινῶς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν των τὰ θαυμάσια ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἄλλοι διασχίζουν τὸν Ὀκεανὸν διὰ νὰ ἔλθουν νὰ προσκυνήσουν...!

Σὰς ἀσπάλοισι, ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

—Ὁ κύριος Μάξ ἔχει δίκαιον, εἶπεν ὁ Κάμης. Πρὸς δυσμὰς θάπαντήσωμεν αὐτὸ τὸ ποτάμι. τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ χύνεται εἰς τὸν Οὐμπάγκην...!

—Ἐστω, εἶμαι συμφωνῶν, ἀπήντησεν ὁ Τζὼν Κόρτ, ἀλλὰ γνωρίζομεν ὅτι οἱ ποταμοὶ αὐτοὶ τῆς Ἀφρικῆς... ὡς ἐπιτοπλεῖστον δὲν εἶνε πλωτοί.

—Ὁλὼ καὶ δυσκολίας βλέπεις, ἀγαπητέ μου Τζὼν!

—Καλλίτερα νὰ τὰς βλέπῃ κανεὶς πρῶτα παρὰ ἔπειτα, ἀγαπητέ μου Μάξ!

Ὁ Τζὼν Κόρτ ὤμιλει ὁρθῶς. Οἱ ποταμοὶ τῆς Ἀφρικῆς δὲν παρουσιάζουν τὰς αὐτὰς εὐκολίας μὲ τοὺς ποταμοὺς τῆς Εὐρώπης, τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Ἀμερικῆς. Οἱ κυριώτεροι εἶνε τέσσαρες: ὁ Νεῖλος, ὁ Ζαμπέζης, ὁ Κόγγος καὶ ὁ Νίγηρος. Τούτους τρέφουν πολυάριθμα παραποτάμια, καὶ τὸ ὕγρὸν δίκτυον τὸ ὁποῖον σχηματίζουν, ἐξαπλοῦται ἐπὶ ἐκτάσεως σημαντικῆς. Ἀλλὰ παρὰ τὴν φυσικὴν αὐτὴν ἐξαπλωσιν, μετρίως ὑποδοχθεὶς τὰς

ἡδονὰς εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς μαύρης ἡπείρου.

Κατὰ τὰς διηγήσεις τῶν περιηγητῶν, οἱ ὁποῖοι ἕνεκα τοῦ ἐξερευνητικοῦ αὐτῶν πάθους παρεσύρθησαν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς ἀπεράντου ταύτης χώρας, οἱ Ἀφρικανικοὶ ποταμοὶ δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ὑποπῶσι τὴν σύγκρισιν πρὸς τὸν Μισισσιππὶν, τὸν Ἀγιὸν Λαυρέντιον, τὸν Βέλγαν τὸν Βραμπαπούτραν, τὸν Γάγγην ἢ τὸν Ἰνδόν. Ὁ ὄγκος τῶν ὑδάτων των εἶνε κατὰ πολὺ μικρότερος, καὶ ἂν ἡ ἐκτασίς των εἶνε ἴση πρὸς τὴν ἔκτασιν τῶν μεγάλων ἐκείνων ἀρτηριῶν, ἐν τούτοις, καὶ εἰς μικρὰν ἀπὸ τῶν ἐκβολῶν των ἀπόστασιν, δὲν δύναται νὰ βαρύνῃ πλοῖον μετρίως χωρητικότητος. Ἐκτὸς τούτου, ρηχότοποι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τοὺς ἀποκλείουν, καταρράνται τοὺς διακόπτουν ἀπὸ τῆς μιᾶς ὁχλῆς εἰς τὴν ἄλλην, καὶ τὰ ρεύματά των ἔχουν τὴν ἐρμῆν, ὥστε οὐδὲν σκάφος θὰ ἐρριφονιδυνεὺς νὰ τὰναπλεύσῃ. Ἰδοὺ εἰς ἐκ τῶν κυριωτέρων λόγων, ἕνεκα τῶν ὁποίων ἡ Κεντρικὴ Ἀφρικὴ ἐφάνη μέχρι τοῦδε ἀνυπότακτος εἰς τὰς τόσας προσπάθειάς των περιηγητῶν.

Ἡ παρατήρησις τοῦ Τζὼν Κόρτ εἶχε λοιπὸν τὴν ἀξίαν της, καὶ ὁ Κάμης δὲν ἠδύνατο νὰ μὴ τὸ ἀναγνωρίσῃ. Ἀλλὰ πάλιν δὲν ἦτο καὶ ταιαυτή, ὥστε νὰ πορρίθῃ ἕνεκεν αὐτῆς τὸ σχέδιον τοῦ ὁδηγοῦ, τὸ ὁποῖον ἐξ ἄλλου παρουσίαζε τόσα πλεονεκτήματα.

—Ἄν ἀπαντήσωμεν ποτάμι, ἀπεκρίθη, θὰ ταξιδεύσωμεν δι' αὐτοῦ, ἐφ' ὅσον δὲν μας παρουσιάζει προσκόμματα. Ἄν εἶνε δυνατόν νὰ υπερκἀμψωμεν τὰ προσκόμματα αὐτά, θὰ τὸ κάμωμεν καὶ θὰ ἐξακολοθώσωμεν τὸν πλοῦν. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, θάρχισωμεν πάλιν πεζοπορεῖαν.

—Κ' ἐγὼ, ὑπέλαθεν ὁ Τζὼν Κόρτ, ἰδὲν εἶμαι ἐναντίον τῆς προτάσεώς σου, Κάμης, καὶ συλλογίζομαι ὅτι θὰ ἦτο εὐχῆς ἔργον νὰ διευθυνθῶμεν πρὸς τὸν Οὐμπάγκην, ἀκολουθοῦντες ἕνα τῶν παραποτάμων του, ἐὰν ἡμπορέσωμεν.

Εἰς τὸ σημεῖον ὅπου ἐφθασεν ἡ συζήτησις, μία μόνον λέξις ἔλειπε διὰ νὰ τὴν ἐπικυρώσῃ, καὶ τὴν ἐπρόφερεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ:

—Ἐμπρός! ἀνέκραξε.

Καὶ τὴν λέξιν ταύτην, οἱ σύντροφοί του τὴν ἐπανελάθον κατόπι του.

Κατὰ βάθος, τὸ σχέδιον τοῦτο ἤρεσεν εἰς τὸν Μάξ Οὐμπέρ: Νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὸ ἀπέραντον ἐκεῖνο δάσος, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο ἀδιαπέραστον, ἢ τοῦλάχιστον τὸ ὁποῖον οὐδεὶς διεπέρασεν ἕως τώρα... καὶ ἴσως νὰ συναντήσῃ ἐπὶ τέλους ἐδῶ τὰ παράδοξα, τὰ ὁποῖα εἰς μάτην ἐθήρευν ἐπὶ τρεῖς τώρα μῆνας ἀνά τὰς χώρας τοῦ ἄνω Οὐμπάγκης!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

ΠΡΩΤΗ ΗΜΕΡΑ ΠΟΡΕΙΑΣ

Μόλις εἶχε παρέλθῃ ἡ ὁγδόη ὥρα, ὅταν ὁ Τζὼν Κόρτ, ὁ Μάξ Οὐμπέρ, ὁ Κάμης καὶ τὸ παιδίον, ἐξεκίνησαν διευθυνθέντες πρὸς τὰ νοτιοδυτικά.

Εἰς ποῖον ἀπόστασιν ὅλ' συνήντων τὸ ποτάμιον, τὸ ὁποῖον ἤλπιζαν ὅτι θὰ ἡμπορέσουν νὰκολουθήσουν μέχρι τῆς συμβολῆς του μὲ τὸν Οὐμπάγκην;... Οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἠδύνατο νὰ εἴπῃ. Καὶ ἂν τὸ ποτάμιον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐφάνη ῥέον πρὸς τὸ δάσος, ἐλοξοδρόμει πρὸς δυσμὰς, ἀφ' οὗ περιέκαμπε τὸν γήλορον τῶν ταμαρινόδένδρων;... Καὶ ἂν ἐβαινε κατὰ μήκος τοῦ δάσους, ἀπέξω, ἀντὶ νὰ το διασχίξῃ;... Καὶ ἂν τὰ προσκόμματα, βράχοι, κορμοὶ δένδρων, καταρράνται, ρεύματα, ἦσαν τόσον μεγάλα καὶ ἰσχυρά, ὥστε νὰ καθιστῶσιν ἀδύνατον τὸν πλοῦν;...

Ἦτο ἀγνωστον.

Ἐξ ἄλλου, μήπως καὶ τὸ δάσος ἦτο ἀδιαπέραστον;... Ἄν ὁ πράσινος ἐκεῖνος συμμυρμὸς τῶν δένδρων ἦτο ἐστερημένος ἀτραποῦ ἢ τοῦλάχιστον διόδου, σχηματισθεῖσιν ἐκ τῆς διαβάσεως μεγάλων ζώων, εἶνε βέβαιον, ὅτι οἱ πεζοπόροι δὲν θὰ ἠδύνατο νὰνοήσουν δρόμον, χωρὶς νὰ μεταχειρισθῶν τὸν σίδηρον ἢ τὸ πῦρ. Ὁ Κάμης καὶ οἱ σύντροφοί του, θὰ εὕρισκον εἰς τὰ μέρη τὰ συγκαλόμενα ὑπὸ τῶν μεγάλων τετραπόδων, τὸ ἔδαφος γυμνόν, τοὺς θάμνους πατημένους, τοὺς κισσοὺς σπασμένους, τὸν δρόμον ἐλεύθερον;...

Ὁ Λάγκας, εὐκίνητος ὡς ἱκτίς, ἔτρεχεν ἐμπρός, μολοντί ὁ Τζὼν Κόρτ τῷ συνίστα νὰ μὴ ἀπομακρύνεται. Ἀλλ' ὅταν τὸν ἔχοναν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς των, οἱ διαπεραστικὴ του φωνὴ δὲν ἔπαυεν ἀντηχοῦσα:

—Ἀπὸ ἐδῶ!... ἀπὸ ἐδῶ!... ἐφώναζεν ἄρατος.

Καὶ οἱ τρεῖς ἐβάδιζαν πρὸς αὐτόν, ἀκολουθοῦντες τὰς διόδους, τὰς ὁποίας εἶχεν ἀκολουθήσῃ.

Ὅσάνεις ἐπρόκειτο νὰ προσανατολισθῶν ἐν τῷ μέσῳ τῶν πυκνῶν ἐκείνων ὄγκων, τὸ ἐνστικτὸν τοῦ ὁδηγοῦ ἐπενέβαινε ἐπωφελῶς. Ἀλλως τε ὁ ἥλιος ἔλαμπε τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καὶ ἀπὸ τὰς σχισμάδας τῶν πρασίνων θάλων, ἦτο δυνατόν νὰ γνωρίσουν τὴν θέσιν του εἰς τὸν οὐρανόν. Ἦτο Μάρτιος καὶ κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον ὁ ἥλιος τὴν μεσημβρίαν ἀνέρχεται σχεδὸν μέχρι τοῦ ζηνιθ, τὸ ὁποῖον, εἰς τὴν Ἀφρικὴν, εὐρίσκεται ἐπὶ τῆς γραμμῆς τοῦ οὐρανοῦ Ἰσημερινοῦ.

Ἐν τούτοις τὰ φυλλώματα ἐγίνοντο τόσον πυκνά, ὥστε ἡμίφως μόνον ἐβασιλεύειν ὑπὸ τὰ ἀπειράριθμα ἐκεῖνα δένδρα. Ἄν ὁ καιρὸς ἦτο συννεφώδης, θὰ εὕρισκοντο σχεδὸν εἰς τὸ σκότος. Καὶ τὴν νύκτα, εἴτε ἀναστρὸν εἴτε ἀστερόεσσαν, τὸ σκότος θὰ ἐγίνετο τόσον βαθύ, ὥστε πᾶσα

κυκλοφορία θάπέβαινε ἀδύνατος. Τὸ σχεδὸν τοῦ Κάμης ἦτο νὰ σταθεύουν ἀπὸ τῆς ἐσπέρας μέχρι τῆς πρωῒας, νὰ ἐκλέγουν ἄσυλον παρὰ τὴν ρίζαν μεγάλου δένδρου ἂν τυχὸν ἐδρεχε, καὶ νὰ μὴ ἀναπτουν φωτιά, παρὰ μόνον ὅσον ἐχρειάζετο ἕως νὰ ψυθῇ τὸ κυνήγιον, τὸ ὁποῖον θὰ εἶχον προμηθευθῇ τὸ πρωῒ ἢ τὸ ἀπόγευμα.

Μολοντί τὸ δάσος δὲν ἐφαίνετο συγκαλόμενον ὑπὸ ἰθαγενῶν, — καὶ δὲν εὐρέθη οὔτε ἴχνος ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι εἶχον στρατοπεδεύσει τὴν παρελθούσαν νύκτα, — ἐν τούτοις ἐκρίθη φρανιμώτερον νὰ μὴ προδίδουν τὴν παρουσίαν των διὰ τῆς λάμψεως μεγάλης πυρᾶς. Ἀνθακία, κεκρυμμένη ὑπὸ τὴν τέφραν, θὰ ἤρκει διὰ τὸ μαγεῖρεμα, ἄλλως τε οὐδεὶς φόβος ψυχῶς ὑπῆρχε κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην τοῦ ἀφρικανικοῦ κλίματος.

Τὸ κερβάνιον τῶντιν εἶχεν ἤδη ὑποφέρει ἀπὸ καύσωνα, ὅταν δισερχίσε τὰς πεδιάδας τῆς τροπικῆς ταύτης χώρας. Ἡ θερμοκρασία ἀνῆρχετο εἰς ὑψηλὸν βαθμόν. Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ἀπεράντου δάσους, τοῦ σκιεροῦ, ὁ Κάμης, ὁ Μάξ Οὐμπέρ καὶ ὁ Τζὼν Κόρτ θὰ ὑπέφερον ὀλιγώτερον, διότι οἱ ἔροι θὰ ἦσαν εὐνοϊκώτεροι κατὰ τὴν μακρὰν καὶ ἐπίπονον πεζοπορεῖαν τὴν ὁποίαν τοὶς ἐδεβαλλον αἱ περιστάσεις. Ἐνοεῖται ὅτι κατὰ τὰς νύκτας, τὰς διατηρούσας τὴν ἡμερινὴν θερμότητα, — ὅταν ὁ καιρὸς δὲν ἦτο ὑγρὸς ἢ βροχερὸς, — ἠδύνατο κάλλιστα νὰ κοιμῶνται εἰς τὸ ὑπαιθρον.

Ἡ βροχὴ, — ἰδοὺ τί ἔπρεπε νὰ φοβῶνται περισσότερον εἰς τὰς χώρας αὐτάς, ὅπου ὅλοι αἱ ἐποχαὶ εἶνε βροχεραί.

Ἐπὶ τῆς ἰσημερινῆς ζώνης συναντῶνται οἱ ἐτήσιοι ἀνεμοί. οἱ ὁποῖοι ἐξουδετερῶν ἀλλήλους. Ἐκ τοῦ κλιματολογικοῦ τούτου φαινομένου, προκύπτει ὅτι ἡ ἀτμόσφαιρα εἶνε ὡς ἐπιτοπλεῖστον ἡρεμὸς, τὰ δὲ νέφη χύνουν ἐδῶ τοὺς συμπυκνωμένους ἀτμούς των εἰς ἀτελευτήτους βροχάς.

Ὅπως δὴποτε, πρὸ μιᾶς ἡδὲ εβδομάδος, μὲ τὴν νέαν σελήνην, ὁ οὐρανὸς διετερεῖτο αἰθριος, καὶ ἐπειδὴ ὁ δορυφόρος τῆς Γῆς φαίνεται ὅτι ἐξασκεῖ κάποιαν μετεωρολογικὴν ἐπίδρασιν, ἠδύνατο ἴσως νὰ ἐλπίζουν ὅτι εἶχον ἐμπρός των ἀκόμη δεκαπέντε ἡμέρας τὰς ὁποίας δὲν θὰ ἐτάρασεν ἡ πάλῃ τῶν στοιχείων.

Εἰς τὸ μέρος τοῦτο τοῦ δάσους, τὸ ὁποῖον καθήρχετο πρὸς τὸς ὄχθας τοῦ Οὐμπάγκης διὰ κλίσεως ἀναισθητοῦ, τὸ ἔδαφος δὲν ἦτο βαλτωδές. ὅπως θὰ ἦτο ἀφεύκτως πρὸς τὰ νοτιώτερα. Στερεὸν καὶ συμπαγές, ἐκαλύπτετο παντοῦ ἀπὸ χλόην ὑψηλὴν καὶ ἀδράν, ἡ ὁποία καθίστα τὴν πορείαν βραδείαν καὶ δυσχερῆ, ὅπου οἱ πόδες τῶν ζώων δὲν τὴν εἶχον πατήσῃ.

(*Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΒΟΕΡΟΠΟΥΛΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ' (Συνέχεια)

— 'Ιδές τί σιχαμένο ζῶν! ἐφώναξεν ἑξαφνα ἡ Μίς, δεικνύουσα μὲ τὸ δάκτυλον ἓνα σκύλον, ὁ ὁποῖος εἰσώρμησεν εἰς τὴν αὐλήν.

Καταλασπωμένον, ἀνάτριχον, μὲ τὴν γλῶσσαν κρεμασμένην ἔξω, μὲ τοὺς ὀφθαλμούς αἱματηρούς, μὲ τοὺς πόδας ἐσχισμένους, τὸ ζῶν αὐτὸ ἦτο κάτι περσιότερον ἀπὸ σιχαμένον. — ἦτο φοβερόν.

Ἡ Μίς ἐσηκώθη κ' ἐτραβοῦσε τὸν Γκύ, βεβαία ὅτι ὁ σκύλος ἦτο λυσσασμένος.

Ἄλλ' αὐτὸς, ὡς οἰκείας, διηυθύνετο πρὸς τὸν Γκύ, κινῶν περιχαρῆς τὴν οὐράν του.

— Μπα! ἡ Κάνυα! ἐφώναξεν ὁ Γκύ.

Ἰδὼν ἀμέσως τὸ μικρὸν δέμα, τὸ εὐρισκόμενον εἰς τὸ περιλαίμιον τῆς σκύλας, ὁ νέος ἔλυσε τὸ σχοινίον καὶ ἐξεδίπλωσε τὸ τεμάχιον τῆς γούνας.

Ἡ φέτα τοῦ πεπονιοῦ ἐπαρουσιάσθη.

Πρώτη ἡ Μίς ἀνεκάλυψε τὰς λέξεις, τὰς χαραγμένας ἐπὶ τοῦ πρασίνου φλοιοῦ.

— 'Ιδές, Γκύ, εἶπεν ἀσθμαίνουσα· κάτι εἶνε γραμμένον ἐδῶ ἐπάνω.

— Ἀλήθεια, ἀπεκρίθη ὁ Γκύ.

Ἡ καρδιά των ἤρχισε νὰ πάλῃ δυνατώτερα. . . Προησθάνθησαν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τῶν κορασίων. . .

Ἐνῷ ἡ Μίς, σκυμμένη ἐπάνω ἀπὸ τὸν ὦμόν του, κατέτρωγε μὲ τὰ μάτια τὸ παραξένον αὐτὸ γράμμα, ὁ Γκύ ἀνέγνωσε μεγαλοφώνως :

« Ἡ Εἰρήνη καὶ ἡ Λενέττα ἐξηφανίσθησαν. Εἰς τὸ Καινάϊδ, εἰς τὸ μικρὸν δάσος που γνωρίζει ὁ Μπαμποῦ. Ὑποπεύομαι ὅτι τὰς ἔκλεψεν ὁ Σελέσκος, διὰ νὰ ἐπιτύχῃ πλοῦσια λύτρα.

« Μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ ὑπάγω πρὸς ἀνέυρεσιν τῶν κορασιῶν. Ἄλλο καθήκον μὲ καλεῖ ἄλλου.

« Νὰ ὑπάγετε τὸ γρηγορώτερον εἰς τὸ χωρίον Βατλαπῆ τῆς Ζουλουλάνδης, τὴν πατρίδα τοῦ Σελέσκου, ὅπου κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ὠδήγησε τὰς αἰχμαλώτους του.

« Φρόνησις!

« Ὁ Μπαμποῦ θὰ σας ὁδηγήσῃ.

« FOYIAEAMINA MAK-NEBIN »

Ἀπὸ τὰς πρώτας λέξεις, ἡ Μίς ἐξεράγη εἰς λυγμούς. Ὁ γρόντος, ὁ Γκύ ἔτρεμεν ἀπὸ τὴν συγκίνησιν. Ἐπὶ τινὰς

στιγμὰς ἐκυττάζοντο, χωρὶς νὰ ἡμποροῦν νὰ ὁμιλήσουν.

— Ὡ συμφορά! ἀνέκραξεν ἐπὶ τέλους ἡ Μίς Φλώρυ. Τὰ ἔκλεψαν τὰ ἀγαπημένα μου κοριτσάκια! . . . Πᾶνε! πᾶνε! . . . Μοῦ τὰ ἐπῆγαν 'ς ἓναν ἀγριότοπο, ὅπου ὁ Θεὸς τὸ ξεῦρει τί θὰ ὑποφέρουν. . . Καὶ ἐπειτα, μήπως ἡξεύρομεν τίποτε βέβαιον; . . . Ἡ Γουίλελμίνια ὑποπεύεται τὸν Σελέσκον. . . Ἀλλὰ τί ἀποδείξεις ἔχει; Καὶ ἂν δὲν τὰ ἐπῆγεν εἰς τὸ Βατλαπῆ; Ποῦ θὰ τα εὑρώμεν;

Ὁ Γκύ ἀπεδίωξε τὴν ἀπελπισίαν, ἡ ὁποία τὸν κατέλαβε, καὶ εἶπε μὲ σταθερότητα :

« Ὁ νέος ἔλυσε τὸ σχοινίον. » (Σελ. 108, στ. α'.)

— Πρέπει νὰ φύγωμεν. Κανεὶς δὲν εἰμφορεῖ νὰ μας δώσῃ βοήθειαν. . . Εἰς τὸ Πάρδεκοπ δὲν ὑπάρχουν πλέον παρὰ γυναῖκες καὶ παιδιὰ. . . Δὲν ἡξεύρω ἂν ὁ πατέρας μου εὑρίσκειται ἀκόμη εἰς τὴν Λαίδουσιθ. . . Πρέπει νὰ αναλάβωμεν μόνοι μας τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν αἰχμαλώτων. Ὁ Μπαμποῦ θὰ διευθύνῃ τὰς ἐνεργείας μας. Εἶνε εὐφύης καὶ θὰ λάβῃ ὅλα τὰ πατατούμενα μέτρα. . . Ἐμπρός, δυστυχισμένη μου Μίς, καὶ θάρρος! . . . Εἴθε νὰ μὴ ἀπατάται ἡ Γουίλελμίνια, καὶ νὰ εὑρώμεν τὰ παιδιὰ ἐκεῖ ὅπου λέγει.

Ἡ Κάνυα, ἀφοῦ ἄδειασεν ὀλόκληρον γαδάθαν δροσεροῦ ὕδατος, ἔφυγε πάλιν μὲ ταχύτητα, τὴν ὁποίαν κανεὶς δὲν θὰ ἐπερίμενε ἀπὸ τοὺς κουρασμένους τῆς πόδας.

Ὁ Μπαμποῦ ἔδοκίμασε νὰ τὴν κρατήσῃ, διὰ νὰ νηνύρῃ τὰ ἴχνη τῶν κορασιῶν. Ἀλλ' αἱ προσπάθειαι τοῦ ὑπῆρξαν ἀνωφελεῖς.

Ἀρνηθεῖσα πᾶσαν τροφήν, ἡ Κάνυα εἶχε φύγῃ, μόλις ἀφήσασα τὸν Γκύ νὰ γράψῃ ἐν βίᾳ καὶ νὰ δέσῃ εἰς τὸ περιλαίμιον τῆς τὴν ἐξῆς σημείωσιν :

« Φεύγομεν ἀμέσως μὲ τὸν Μπαμποῦ »

« ΓΚΥ ΛΑΚΩΣ »

Ὡς φρόνιμον παιδί, ὁ Γκύ διώριζε

τὸν Μπαμποῦ ἀρχηγὸν τῆς ἐκστρατείας καὶ τὸν ἐπεφόρτισε νὰ φροντίσῃ δι' ὅλα, ἐννοῶν καλῶς ὅτι ὁ Κάφρος, εἰς τὴν περὶ τῆς αὐτῆς, ἦτο πολὺ ἀρμοδιώτερός του, διὰ νὰ λάβῃ τὰ πατατούμενα μέτρα.

Θέλων νὰ πάρῃ ἀπὸ τὸ σπῆτι ὅ,τι ἡμπορούσε νὰ τῷ χρησιμεύσῃ, ὡς πρὸς τὴν ἐκστρατείαν, ὁ Μπαμποῦ ἔκαμνεν ἓνα γιγαντιαῖον δέμα, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον ἔβαλε τὰ παραδοξότερα τῶν πράγματων. Ὁ Γκύ πολὺ ἀπόρησε δι' αὐτό. Δὲν εἶπεν ὅμως τίποτε. συλλογισθεὶς ὅτι ὁ Μπαμποῦ εἶχε τοὺς λόγους του.

Μετ' ὀλίγον, τέσσαρες ἵπποι, οἱ καλύτεροι τῆς ἐπαύλειος, ἀνεχώρουν ἀπὸ τὸ Ζοννεστράλε. Ἦτο ὠραία σελήνη φώτιστος ἐσπέρα. Ὁ Γκύ ἐφόρεσεν ἐνδυμασίαν βοερίκην· ὁ Μπαμποῦ ἐτυλίχθη μὲ μακρὸν λευκὸν μανδύαν, ἀπὸ μάλλινον ὕφασμα· ἡ Μίς, μὲ τὰ συνήθη φορέματα, ἐτινάσσετο ἐπὶ τοῦ θυμοειδοῦς ἵππου καὶ ἐπιάνετο ἀπὸ τὴν χαίτην του μὲ ὅλην τὴν τὴν δύναμιν, διὰ νὰ μὴ πῆσῃ. Ὁ τέταρτος ἵππος ἔφερε μόνον τὸ δέμα.

— Θεέ μου! βοήθησέ μας νὰ τοὺς εὑρώμεν! ἐπιθυροῖεν ὁ Γκύ, ἀνυψῶν τὸ βλέμμα πρὸς τὸν κυανῶν θόλον, τὸν κατὰστρον.

— Τέρας! ἔλεγεν ἡ Μίς, καὶ κανεὶς δὲν θὰ ἡξεύρε πρὸς ποῖον ἀπετίετο: πρὸς τὸν Σελέσκον, ἢ πρὸς τὸν ἀνυπότακτον ἵππον τῆς.

— Ἐννοία σου, παλαιο-Σελέσκο. καὶ ποῦ θὰ μου πᾶς! . . . ἡπεῖλει ὁ Μπαμποῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'.

ΚΑΛΗΣΠΕΡΑ, ΖΑΦΟΥΡΑΝΑ!

Οἱ Ἀγγλοὶ ἐπροχώρουν ὀλονὲν κατὰ τῆς Πραιτωρίας. Πρὸ πολλοῦ ἤδη εἶχον διέλθῃ τὰ σύνορα τοῦ ἐλευθέρου Κράτους τῆς Ὁράγγης, ὁ πόλεμος ἐγίνετο εἰς πολλὰ μέρη συγχρόνως.

Εἰς τὴν Νατάλην, οἱ Βόερς εἶχον ἀναγκασθῇ νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν Λαίδουσιθ.

Τὰ Ἀγγλικά στρατεύματα διηρέθησαν εἰς πολλὰ σώματα. ἕκαστον τῶν ὁποίων ὡς μόνον σκοπὸν εἶχε νὰ εὑρῇ διόδον, διὰ νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὰ βόρεια.

Οἱ Ἀγγλοὶ εἶχον εἰσελθῇ πρὸ ὀλίγου εἰς τὸ Μπλαιμφορντάιν, τὴν πρωτεύουσάν τῆς Ὁράγγης, καὶ πρὸ πολλῶν ἡμερῶν ἦσαν κύριοι τῆς Κιμπερλέϊ.

Κάθε σῶμα λοιπὸν τοῦ Ἀγγλικοῦ στρατοῦ ἀπετέλει κρῖνον μιᾶς ἀλύσειος, ἡ ὁποία περιέσφιγγε τὰ σύνορα τοῦ Τράνσβααλ ἐξ ἀνατολῶν πρὸς δυσμὰς.

Ἀνδρεῖοι ἄλλ' ὑποκύντοντες εἰς τὸν ἀριθμόν, οἱ Βόερς ὑπεχώρουν πρὸς βορρᾶν, καταπονούντες τοὺς Ἀγγλοὺς δι' ἐπανειλημμένων μαχῶν, καὶ διασκορπιζόμενοι πρὶν ἢ ὁ κρῖνος τῆς πυρίτιδος ἐλκύσῃ κατ' αὐτῶν τὰς ἐχθρिकास δυνάμεις.

Τὸ ἀμυντικὸν σχέδιον τῶν Βόερς συνίστατο τρόπον τινα εἰς τὸ ἀξίωμα τῆς βασιλείστῃς Αἰκατερίνης τῶν Μεδίκων: « Διὰ νὰ νικήσῃς, διαίρεσε. »

Σκορπιζόμενοι καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, εἴλκυον τοὺς ἐχθρούς των εἰς δέκα διάφορα σημεία, ἐμάχοντο ὡς λέοντες, ἐνίκων συχνά, ἐπειτα κατέφευγον ὀπισθεν φυσικοῦ τινος ὀχυρώματος, ὅσακις αἱ ἐχθρικοὶ δυνάμεις ἐγίνοντο πολὺ ἀπειλητικά.

Οἱ τριακοντακισχίλιοι αὐτοὶ μαχηταί, τοὺς ὁποίους αἱ ἑκατὸν χιλιάδες τῶν Ἀγγλῶν θὰ ἐδεκάτιζον εἰς μίαν μόνην τακτικὴν μάχην, ἐφρόντιζαν πολὺ νὰ πορεύοντο τὰς μεγάλας συναντήσεις.

Διηρημένοι, οἱ ἐχθροὶ ἐγίνοντο ὀλιγώτερον ἐπιφοβοί. Ἀλλως τε οἱ Βόερς εἶχον ὑπὲρ ἑαυτῶν τὴν βαθεῖαν γνῶσιν τῆς χώρας, ὅλων τῶν μερῶν τὰ ὅποια εἶνε κατὰλληλα πρὸς ἄμυναν, πρὸς ἐφοδόν, πρὸς ὑποχώρησιν.

Ὁ Λόρδος Ρόδερτς, ἀρχιστράτηγος τῶν Ἀγγλικῶν δυνάμεων, διηυθύνετο πρὸς τὴν Κροονστάτην, ὅπου ἐγνώριζεν ὅτι ἐν βοερίκῳ ἀπόσπασμα ἐμελλε νὰ ἐχυρωθῇ.

Μετὰ τοῦ Στάιν, τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας τῆς Ὁράγγης, ὁ Πρόεδρος Κροῦγερ καὶ ὁ στρατηγὸς Ζουμπέρ διηυθύνοντο τὸ ἀπόσπασμα τοῦτο.

Μία ἡμέρα ἐχώριζε τὸ μικρὸν στρατευμα ἀπὸ τὴν Κροονστάτην. Ἀλλ' ἡ πορεῖα ὑπῆρχε κοπιώδης ἐνεκα τοῦ θυελλώδους καιροῦ, καὶ οἱ ἀρχηγοί, πρὸς μεγάλην χαρὰν τῶν στρατιωτῶν των, διέταξαν στασιν πρὸς διανυκτέρευσιν.

Ἡ περιουχὴ ἦτο ἥρεμος.

Ἀφ' οὗ ἐσδεσαν τὴν διψαν των εἰς τὴν παρακειμένην πηγὴν, οἱ ἄνδρες, ἡσυχοὶ καὶ εὐθυμοί, συνωμίλουν μὲ τὴν πίπαν εἰς τὸ στόμα, μὲ τὸ τουφέκι πλησίον των.

Ἐως νὰ ἐτοιμασθῇ τὸ δεῖπνον, ὁ πρόεδρος Κροῦγερ ὠμίλει οἰκείως μὲ τὸν ἓνα καὶ μὲ τὸν ἄλλον.

Οἱ στρατιῶται συνωστίζοντο περὶ τοῦ «Μάρπα-Παύλου», καὶ ὁ καπνὸς τῶν πιπῶν ἀνεμιγνύετο μὲ τὸν ἀτμὸν τῶν λεβήτων, οἱ ὁποῖοι ἐβράζαν ἐκεῖ εἰς τὸ ὑπαίθρον, ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῶν μαγειριστῶν, συζύγων καὶ θυγατέρων τῶν Βόερς.

— Θάρχῃσιν πολὺ νὰ μας πιάσουν! ἔλεγεν ὁ Κροῦγερ. Εἰς τὴν Κροονστάτην θὰ νικηθῶμεν τοῦλάχιστον τρεῖς ἐβδομάδας. Ἐπειτα θὰ συγκεντρωθῶμεν εἰς τὸ Γιουχανεσοῦργον καὶ τέλος εἰς τὴν Πραιτωρίαν. . . Δὲν ἐφθάσατε ἀκόμη εἰς τὴν Πραιτωρίαν, κύριοι Ἀγγλοὶ! . . . Θὰ φάτε πολλὰ ψωμιά ἕως νὰ το κατωρῶσετε, καὶ πολλοὶ ἄνδρες θὰ σας λείψουν, διότι νὰ, ἔρχεται ἡ ξηρασία που θὰ σᾶς τοὺς σκοτόνῃ ὅπως καὶ τὰ τουφέκια μας! . . . Ἀπὸ τὴν Πραι-

τωρίαν ἕως τὸ Λίμποπον ὁ δρόμος εἶνε μακρὸς καὶ τραχύς, καὶ διὰ νὰ μας κυνηγήσετε, θὰ φθεῖρετε τὰ πόδια σας ἕως τὰ γόνατα.

Ἐρρόφησε δύο-τρεῖς φορὰς τὴν ἀγαπητὴν του πίπαν, καὶ ἐξηκολούθησεν :

— Ἡ Ροδεσία εἶνε μεγάλη! . . . Ἐ, ἐ, ἐκεῖ εἶνε ποῦ δὲν θὰ βρῇτε οὔτε σιδηροδρόμους, οὔτε δρόμους ἀμαξιτούς. Ὅσον διὰ τὸ ροσμπὶρ ποῦ τὸ ἀγκατᾶτε τόσον, θὰ νὰ γασθῇτε νὰ το κόβετε μόνοι σας ἀπὸ τὸ κρέας τῶν θηρίων τῆς ἐρήμου. . . Οἱ Ἀγγλοὶ εἶνε ἰσχυρότεροι. Εἰμποροῦν νὰ μας πάρουν τὸ Τράνσβααλ ἄλλὰ ἓνα πρᾶγμα δὲν θὰ πάρουν ποτέ: τὸν βοερίκον λαόν.

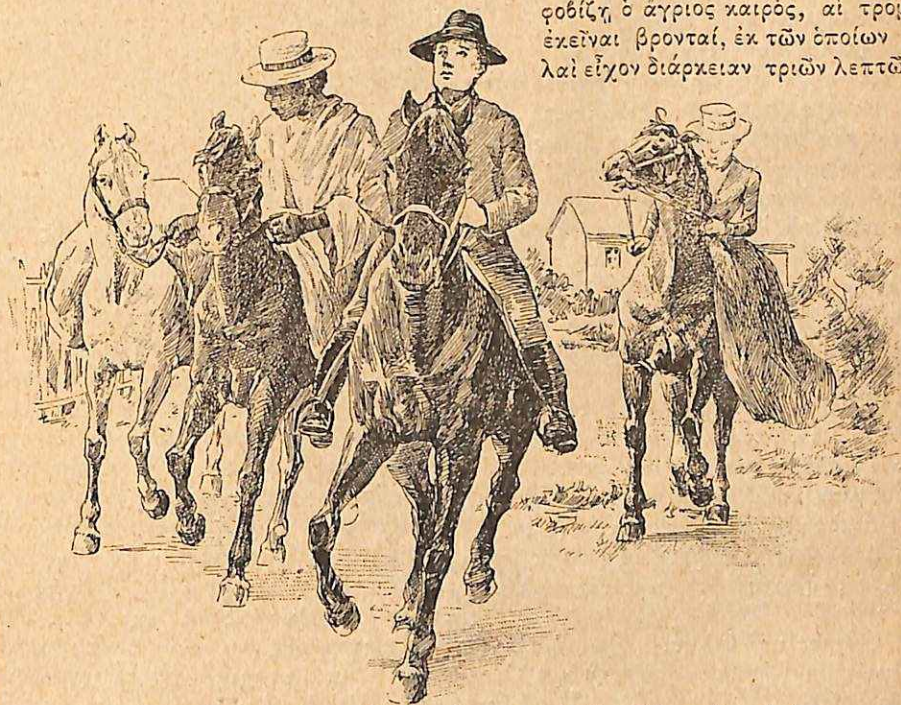
— Ζήτω τὸ Τράνσβααλ! ζήτω ὁ Κροῦγερ! ἐφώναξαν οἱ στρατιῶται.

Ἡ σούπα ἦτο ἐτοιμῇ.

Οἱ στρατιῶται ἄρισαν τὰς πίπας, ἐπῆραν τὰ χουλιάρια καὶ ἐπεριεκύκλωσαν τοὺς λεβήτας.

Ὁ Κροῦγερ, ὁ ὁποῖος ἔλαβε τὸν βραχίονα τοῦ Ζουμπέρ, εἶπε γελῶν :

— Σὰν νὰ μυρίζῃ εὐμορφα αὐτὴ ἡ σούπα. Ἀς ἐλπίσωμεν, ὅτι οἱ Ἀγγλοὶ

« Θεέ μου! βοήθησέ μας νὰ τοὺς εὑρώμεν. » (Σελ. 108, στήλ. γ'.)

δὲν θὰ τὴν προσαρτήσουν εἰς τὸν κατὰλογον τῶν φαγητῶν των!

— Ἐ, ποῖός το ξέρει! ἀπήντησεν ὁ Ζουμπέρ. Ὅποιος μαγειρεύει τὴν σούπα του σήμερα, δὲν εἶνε βέβαιος καὶ ὅτι θὰ τὴν φάγῃ.

— Τότε λοιπὸν ἂς κάμωμεν γρήγορα, εἶπε φαιδρῶς ὁ Κροῦγερ, γιατί θὰ ἦταν κρῖμα νὰ στερηθῶμε τέτοια σούπα!

Ἐνῷ οἱ στρατηγοὶ ἐδειπνοῦσαν μὲ τὰ ἴδια φαγητά, τὰ ὅποια ἔτρωγαν καὶ οἱ στρατιῶται, ὁ Κροῦγερ εἶπε πρὸς τὸν στρατηγὸν Ζουμπέρ :

— Ξεύρετε τί με κάμνει νὰ πορῶ, στρατηγέ!

— Ὁχι, κύριε Πρόεδρε! ἀγνοῶ.

— Νὰ ἂν ἡ Σελήνη, καθὼς λέγουν, κατοικῇται, πῶς δὲν τὴν προσήρτησεν ἕως τώρα ὁ Τζὼν Μποῦλ;

Οἱ ἀρχηγοὶ ἐξεράγησαν εἰς γέλωτας. Ὁ Ζουμπέρ ἀπεκρίθη :

— Ὁ Τζὼν Μποῦλ ἀρχίζει ἀπὸ τὰ εὐκολώτερα. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι θὰ προσαρτήσῃ καὶ τὴν Σελήνην εἰς τὸ Βρετανικὸν Κράτος, τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν ὀλόκληρος ἡ οἰκουμένη θὰ εἶνε κτήσις ἀγγλική.

Παρὰ τοὺς φόβους τοῦ στρατηγοῦ Ζουμπέρ διὰ τὴν τύχην τῆς σούπας, τὸ δεῖπνον ἐτελείωσε χωρὶς ἐπεισόδιον δυσάρεστον.

Οἱ ἄνδρες, κατὰ σκοποὶ, ἀπεκοιμήθησαν βαθύτατα, ἐν ᾧ ἡ θύελλα ἐμαίνετο.

Αἱ γυναῖκες ἀνεπαύοντο εἰς τὰ ἀμάξια τῶν νοσοκόμων, οἱ ἀρχηγοὶ μόνον ὑπὸ σκηνήν, καὶ οἱ ἄνδρες, φύρδην-μύγδην, ὑπὸ τὰ φορητὰ ἀμάξια καὶ τὰ τηλεβόλα.

Οἱ φρουροὶ περιεφέροντο, χωρὶς νὰ τοὺς φοβίξῃ ὁ ἄγριος καιρὸς, αἱ τρομεραὶ ἐκείναι βρονταί, ἐκ τῶν ὁποίων πολὺ καὶ εἶχον διάρκειαν τριῶν λεπτῶν.

Αἱ ἀστραπαὶ διεδέχοντο ἀλλήλας ἀδιακόπως.

Ἄν οἱ φρουροὶ ἤθελον κυττάξῃ μὲ προσοχὴν πρὸς τὸ μέρος τοῦ Φοντάιν (τῆς πηγῆς) θὰ ἔβλεπαν εἰς τὴν λάμψιν τῶν ἀστραπῶν, ἓνα σῶμα εὐκίνητον, μὲ κυματισμοὺς ἐρπετοῦ, νὰ ὀλισθαίνει μεταξὺ τῶν σχοίνων καὶ τῶν ἄλλων ἰσχνῶν δενδρυλλίων, εἰς τὰ ὅποια τὸ νερόν ἐδίδε τόσην δροσερότητα ὅσην ἤθελαν διὰ νὰ ντύνουν εἰς τὸν φλογερὸν ἥλιον τοῦ Μαρτίου.

(Ἔπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΑΔΗΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΚΥΑΝΗΣ ΛΙΜΝΗΣ (Τέλος · ἴδε σελ. 99.)

— Θά σε υπάγω όπου θέλῃς, εἶπεν ὁ Οὐγος. Ἄν δὲν πῆσω εἰς τὸν δρόμον, θάποθάνῃς εἰς τὴν φωλεάν σου.

Ἐπῆρε τὸν ἀστὸν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ ἤρχισε νὰ καταβαίνει μαζί του τὸν βράχον. Μετ' ὀλίγον εὐρέθη εἰς τὴν παιδιὰ αὐα.

Ἀμέσως ἐξεκίνησε, διευθυνόμενος πρὸς τὸ ὑψηλὸν βουνόν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπῆρχεν ἡ φωλεά.

Οἱ δύο ἀετιδεῖς κατέφθασαν μετ' ὀλίγον, καὶ τὸν συνάδεναν εἰς τὸν δρόμον του ἀπὸ τόσῃ πλησίον, ὥστε τὸν ἔβλεπαν μὲ τὰς πτέρυγας των.

Ἐσταμάτησαν νὰ διανυκτερεύσουν ὑπὸ τὰς ὑψηλὰς περὶδας· οἱ ἀετιδεῖς ἐκοιμήθησαν εἰς τὴν κορυφὴν ἐνὸς βράχου, ἐκεῖ πλησίον.

Μόλις ἐφῆξεν ἡ ἡμέρα, ὁ ἐτοιμοθάνατος ἀετὶς εἶπεν:

— Ἀς ἀναχωρήσωμεν. Αἰσθάνομαι ὅτι ἐξασθενοῦν αἱ δυνάμεις μου, καὶ ἡ φωλεά εἶνε ἀκόμη μακρὰν.

Ἐξηκολούθησαν τὴν ἀνάβασιν.

Τὸ μονοπάτι ἦτο προετοιμασμένον ἀπὸ τοὺς βοσκούς. οἱ ὁποῖοι ζοῦν ὅλον τὸ θέρος εἰς τὰ ὑψηλὰ ὄροπέδια, καὶ ἕως ἐδῶ ἐπὶ τοῦ ὄρους χωρὶς πολὺν κόπον. Ἄλλ' ἀπεναντίας ἡ ἀνάβασις παρουσίαζε πολλοὺς κόπους καὶ κινδύνους, ἐφ' ὅσον ἐπλησίαζαν τὴν κορυφὴν.

Ὁ γέρον ἀετὶς ἐνεθάρρυνε τὸν Οὐγον, καὶ οἱ ἀετιδεῖς ἐπετοῦσαν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, διὰ τὰ τοῦ δείχνουν ἀπὸ ποῦ ἔπρεπε νὰ περῶν.

Ἄλλ' ἤλθε στιγμή, κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ παιδίον, κατακουρασμένον, ἤναγκάσθη νὰ διακόψῃ τὴν πορείαν του.

Εἶδε μίαν μεγάλην πέτραν καὶ ἐκάθισεν ὁ ἀετὶς τὸν ἐκῆνταξ μετ' αὐγνάν.

— Δὲν ἔχεις τὸ θάρρος νὰ φθάσῃς ἕως τὸ τέλος; ἠρώτησε τὸ περίλυπον βλέμμα του.

— Θάρρος καὶ θέλησιν ἔχω, ἡ δύναμις ὅμως μοῦ λείπει, ἀπήντησεν ὁ Οὐγος, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐννοήσῃ. Ἰσως ἂν ἀναπαυθῶ ὀλίγον.

— Περιμένω, εἶπεν ὁ ἀετὶς.

Οἱ δύο ἀετιδεῖς ἀνυψώθησαν ἕως τὰ σύννεφα. Ἐξάφνα ὁ πρῶτος ἐπέπεσε κατὰ τινος μικροῦ ζώου, τὸ συνέτριψε μὲ τοὺς πόδας του, καὶ ἐλθὼν ἀπέθεσε τὰ αἵμα- τοσταγῆ του μετὰ ἐνώπιον τοῦ γέροντος ἀετοῦ, ἐξηπλωμένου εἰς τὸν ἥλιον.

Ὁ δευτέρος ἀετιδεὺς ἐνεφανίσθη κρατῶν κλάδον, φορτωμένον ἀπὸ ἀγνώστους καρπούς, τὸν ὁποῖον ἀφῆκε νὰ πῆσῃ εἰς τοὺς πόδας τοῦ Οὐγου.

— Εἰμπορεῖς νὰ φάγῃς ἀφόβως, εἶπεν ὁ ἐτοιμοθάνατος ἀετὶς. Οἱ βοσκοὶ τρελλοῦνται δι' αὐτοὺς τοὺς καρπούς.

Τρώγων τὰ προσφερόμενα, ὁ Οὐγος κατεδίδατο τὸ βλέμμα του πρὸς τὴν πεδιάδα. Ὁ Βόλος δὲν τῷ ἐφάνετο μεγαλῆτερος ἀπὸ καρύδι. Καὶ ἐξάφνα διέκρινε κατὰ τὸν μυρμηκία. τὰ ὅποια ἐκινούντο τριγύρω. Ἀνεγνώρισε τοὺς φίλους του ἡ ἀπουσία του βεβαίως τοὺς εἶχεν ἀνησυχήσῃ.

Μίαν στιγμὴν μάλιστα, καὶ φωναί των. ἐνωθεῖσαι εἰς μίαν κραυγὴν, τῷ ἔστειλαν ἕως ἐκεῖ ἐπάνω τὸ ὄνομα του. Ὁ Ρίξος ἀνέβη μερικὰ σκαλοπάτια. Ἐφώναξαν ἀκόμη, καὶ ἔπειτα ἐγύρισαν ὀπίσω.

Ὁ ἀετὶς ἀνεστένετο.

— Ναί, εἶνε ὥρα, εἶπεν ὁ Οὐγος. Ἐμ- πρὸς.

Καὶ ἐξηκολούθησαν τὴν ἀνάβασιν. ἡ ὁποία ἐγίνετο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐπικίνδυνος. Εἰς κάθε βῆμα, τὸ παιδίον ἤναγκάσθη νὰ ποθεῖ τὸ φορτίον του διὰ νὰ ξεκουράζεται.

Τέλος πάντων, πρὸς τὸ ἐσπέρας, ἀπὸ ἐπέρασε φοβεροὺς κρημνοὺς καὶ ἐκινδύνους νὰ πῆσῃ, πολλὰς εἰς τὸν Οὐγος κατὰ- θωσὲ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν φωλεάν.

Ἦτο σωρὸς κλάδων συμπεπλεγμένων, καὶ ἐπεστροφένων μὲ ὀλίγον μαλλίον καὶ ὀλίγα πετρά. Ἀπέθεσεν ἐκεῖ τὸν ἀστὸν, ὁ ὁποῖος ἐξηπλώθη, ἀνθρώπως μόνον τὸν λαίμῳ, διὰ νὰ ἴδῃ τελευταῖαν φορτὴν τὸν δύνοντα ἥλιον. Ἐπειτα, στραφεὶς πρὸς τὸν Οὐγον:

— Νὰ εἶσαι εὐλογημένος ἀπὸ Ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἐχάρισε καὶ εἰς τοὺς δύο μας τὴν ζωὴν, εἶπε, καὶ ἔλα ἐδῶ νὰ λάβῃς τὴν ἀμοιβὴν τῆς καλωσύνης σου. Κύτταξ ὀπίσω ἀπὸ τὴν φωλεάν σου.

Τὸ παιδίον ὑπήκουσε. Τότε εἶδε μίαν λίμνην θαυμασίου κυανοῦ χρώματος, τῆς ὁποίας τὸ νερόν, ἀτάραχον καὶ λεῖον ὡς κάτοπτρον, ἐφάνετο κοιμώμενον εἰς τὴν ἀγκάλῃ των ὑψηλῶν βράχων, οἱ ὁποῖοι ἐσηχματίζον τὰς ὄχθας τῆς.

Ἐξάφνα ὁ Οὐγος ἀφῆκε κραυγὴν ἐκπληξέως. Ἐβλεπεν ἐκεῖ μέσα τὸν ἑαυ- τόν του, ἀλλ' ὅχι ὅπως καθρεπτίζεται κανεὶς συνήθως εἰς τὸ νερόν. Τὸν ἔβλεπε μεγαλύτερον, τὸν ἔβλεπε νὰ μεγαλῶνῃ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν, νὰ βαδίζῃ εἰς τὴν ζωὴν, νὰ φθάσῃ εἰς ἕνα σκοπὸν, ὁ ὁποῖος ἐκοιμάτο ἀκόμη μέσα εἰς τὴν ψυχὴν του τὸσον βαθειά, ὥστε μέλεις τὸν ὠπώπτειν καὶ ἐκεῖνος.

— Ἐχεις τὴν φυσικὴν κλίσιν καὶ τὰ ναγκαῖα προτερήματα διὰ νὰ γίνῃς ἐξε- ρευνητής, εἶπεν ὁ ἀετὶς. Δι' αὐτὸ σε προώρουν ὁ Θεὸς καὶ δι' αὐτὸ σε ἐπρωί- κισε. Τοῦτο κάμνει δι' ὅλα του τὰ τέ- κνα. Ὁ προορισμὸς σὰς ὅμως δὲν ἐκ- πληροῦται, παρὰ μόνον ὅταν ἡ θέλησίς σὰς εἶνε σύμφωνος μὲ τὴν ἰδικὴν Του. Δὲν ἐγεννήθητε δοῦλοι· εἰσθε ἐλεύθεροι! Εἰσθε κύριοι νὰ κολοουθήσῃτε τὸν δρόμον σὰς ἢ νὰ ἐκλέξετε ἄλλον, ἢ νὰ πλανηθῇτε ἀκόπως εἰς διαφόρους δρόμους, ἢ νὰ ἀρ-

νηθῇτε καὶ προσπαθεῖαι νὰ κατα- σπιδώσῃτε τὸ μεγαλύνον σὰς εἰς τὸν βόρ- ρον τῆς ὀκνηρίας. Ἐν τούτοις, πρέπει νὰ κάμετε νὰ βλαστήσῃ ἐντὸς σὰς τὸ διπλοῦν ἐκείνο φυτόν, τοῦ ὁποῖου τὸ ἐν στέλεχος ὀνομάζεται ὁ ἐλῆσις, τὸ δὲ ἄλλο ἐπὶ μ. ο. ν. ἡ, καὶ τοῦ ὁποῖου ὁ σπόρος ὑπάρχει ἐντὸς σὰς. Σὲ ἠγάπησα, Οὐγε, διότι ἐγὼ, ὁ ὁποῖος ἐπὶ ἑκάτὸν ἔτη εἶδα τόσους ἀνθρώπους, ἐνόησα ὅτι εἰσὶ ἱκανοὶ νὰ καλλιεργήσῃ τὴν θέλησιν σου μὲ τὸν ἰδῶτα τοῦ προσώπου σου καὶ μὲ κινδύνον τῆς ζωῆς σου. Κύτταξ τὴν κυανὴν λίμνην... τί βλέπεις;

— Βλέπω τὸν ἑαυτὸν μου... Βαδί- ζω εἰς χώραν ἄγνωστον... τὸ ἔδαφος εἶνε φλογερὸν... διασχίζω μίαν ἀμύ- δην ἔρημον... Ὡ! κατέπεσα ὡς διὰ νάποθάνω... Ἀλλὰ νὰ, σηκώνομαι πάλιν καὶ ἐξακολουθῶ τὸν δρόμον μου... Φθάνω εἰς μίαν ὁασιν... Ἰδοὺ καὶ ἄλ- λοι ἀνθρώποι... ὁδοιποροῦμεν μαζί... Ἀ, ἐκεῖ-πέρα, μακρότερα, τὰ μαλλιά μου ἄσπρισαν, ἀλλὰ... ἡ πόλις τὴν ὁποίαν κατοικῶ, εἶνε ἰδική μου, ἐγὼ τὴν ἰδρύσα... Τὴν ἐχάρισα εἰς τὴν πατρίδα μου. Καὶ τριγύρω εἰς τὴν πό- λιν εἶνε ἀγροὶ καλλιεργημένοι, καὶ τὸν μέγαν ποταμόν, ὁ ὁποῖος ῥεεῖ ὑπὸ τὰ τεῖχη τῆς, διασχίζουν πλοῖα... Πόσα πλοῖα μεταφέρουν!... Ἐπ' αὐτῶν βλέπω Ἑλληνας καὶ ξένους: εἶνε οἱ αὐτόχθονες... Συνομιλοῦν ἀδελφικῶς, ἀγαπῶνται... Καὶ ἐγὼ ὦ, πόσους ἔχω φίλους! Ἀλλὰ διατί, ἀετὶ, δὲν βλέπω μεταξὺ αὐτῶν κανένα ἀπὸ τοὺς παιδικούς μου συντρόφους;

— Ἀλλοῖμονον!

— Τί κάμνουν αὐτοί;

— Θέλεις νὰ μάθῃς;

— Βεβαίως.

— Κύτταξ.

Ἐκυψὲ πάλιν ὁ Οὐγος καὶ ἐκῆνταξ τὸ κυανοῦν ὕδωρ τῆς λίμνης· ἔπειτα ἀνε- στέναξε περίλυπος:

— Ὡ, τί δυστυχία!... Ὁ Ρίξος, ὁ προικισμένος μὲ τὴν ἀνδρείαν, ὁ γεν- νηθεὶς διὰ νὰ διευθύνῃ στρατεύματα καὶ νὰ ἐπιτελῇ ἄθλους... σταματᾷ ὀπισθο- χωρεῖ... καὶ τὸ μέλλον αὐτοῦ... δὲν τὸ φθάνει! Ἄλλος δρόμος ἀνοίγεται ἐ- νώπιόν του, ἀλλ' ἀφῆκεν ἀκαλλιέργητον τὴν θέλησιν του, καὶ ἰδοὺ ἡ ἐπιμονὴ του ἐξατμίζεται καὶ ἀποθνήσκει... Μένει ἄγνωστος μέσα εἰς τὸ πλῆθος ἐκείνων, τοὺς ὁποῖους ἔπρεπε νὰ διευθύνῃ, καὶ ὑ- ποτάσσεται εἰς ἄλλον ἀρχηγόν, τὸν ὁποῖ- ον ἐξέλεξαν αὐτοί. Ὡ, πόσον δυσανασχε- τεῖ, πόσον εἶνε ἀνήσυχος!...

— Ἀνήσυχος, ὅπως καὶ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος δὲν ἀκολουθεῖ τὸν δρόμον του, εἶπεν ὁ ἀετὶς.

— Καὶ γίνεται κακός, φθονερός, ζηλό- τυπος... Ποῖον θὰ εἶνε τὸ τέλος τῆς ζωῆς του;

— Ὅποιον το προητοίμασε αὐτός.

— Καὶ οἱ ἄλλοι; ἠρώτησεν ὁ Οὐγος μὲ δακρυμένους ὀφθαλμούς.

Ἡ τύχη των δὲν διέφερεν ἀπὸ τὴν τύ- χην τοῦ Ρίξου.

Ὁ Ἀλέξιος καὶ ὁ Ρόκκος ἀγωνίζον- ται εἰς τὴν ἀρχὴν, ἀλλ' ἀποθαρρύνονται ταχέως ἐνώπιον των ἀναπορεύτων ἐμπο- δίων. Ὁ Εὐτύχιος, ὁ γλυκὺς καὶ εὐαί- σθητος Εὐτύχιος, ἡ ποιητικὴ αὐτῆς ψυχῆ, δὲν εἰμπορεῖ νὰ κατανικήσῃ οὔτε τὸ ψύ- χος, οὔτε τὴν πείναν... Σῦρει τὴν ζω- ῆν του, γεμάτος πικρίαν καὶ ἀπογοήτευ- σιν. Ἡ ἰδιοφυΐα του, σχεδὸν μεγαλοφυΐα, μαραινέται καὶ θνήσκει... Εἰς τὸ πεδῖον ἐκείνο, ὅπου ὅλοι οἱ ποιηταὶ ἔχουν τὴν θέσιν των, ὁ δρόμος του μένει κενός...

— Ὡ, ἐφώναξεν ὁ Οὐγος, θὰ τοῖς εἴπω τί κάμνουν, ποῦ βαδίζουν, μὴ καλλιεργοῦν- τες τὴν θέλησιν των μὲ κάθε θυσίαν!

— Ὁχι, διότι θὰ τοὺς βλάψῃς. Κά- μνε τοὺς ἀδύνατους, τοὺς δειλοὺς, τοὺς κνηρούς, νὰ πιστεύουν ὅτι εἶνε ἱκανοὶ διὰ κάτι. Μὴ ἀποθαρρύνῃς πο- τὲ καὶ νὰ νῆ. Μάθε ὅτι τὸ παραδείγμα εἶνε ἡ καλλιτέρα διδασκαλία. Πρόσθεσε εἰς αὐτὸ τὴν καλωσύνην, καὶ ἔκαμες ὅτι ὁ- φείλεις, ὅτι δύνασαι ὑπὲρ των ἀδελφῶν σου. Χαῖρε, παιδίον, χαῖρε θεμελιωτὰ πό- λεων... καὶ ἀκολουθήσε τὸν δρόμον σου. Οἱ ἰσχυροὶ προάγουν τὴν ἀνθρωπότητα!

Ὁ ἥλιος ἔδυσεν, ἀφίσα εἰς τὸν ὄριζον- τα τὴν μακρὰν οὐρανὸν τῆς βασιλικῆς του πορφύρας. Ὁ ἀετὶς ἐκλίσσετο τοὺς ὀφθαλ- μούς καὶ ἐξέπνευσεν.

Οἱ δύο ἀετιδεῖς ἐκῆνταξ ἐπ' ὀλίγον τὸ πτωμά του, καὶ ἔπειτα περιστοιχίσαν- τες τὸν Οὐγον, τὸν ἐπανάφεραν εἰς τὴν πεδιάδα.

Μεταγχολικός, συλλογιζόμενος τὸ μέλ- λον τῶν δυστυχῶν του φίλων, ὁ Οὐγος ἐπέστρεφεν εἰς τὴν οἰκίαν του. Καὶ ὅταν τοὺς εἶδε πάλιν, ἡ καρδιά του ἐλυπήθη, ἀλλ' ἡ θέλησίς του ἐπρόβαλεν ἰσχυρο- τέρα καὶ ἐψιθύρισε:

— Θὰ τοὺς σώσω!...

Ἡ κυανὴ λίμνη... ὑπάρχει ἐντὸς μας... Ὡς καὶ ἐμὴν τὴν γλῶσσαν τοῦ ἀ- ετοῦ, ἐάν τὴν ἐρωτήσωμεν...

Ναί, ἕκαστος φέρει ἐντὸς του τὸν προορισμόν του, καὶ θὰ ἠμποροῦσε πάν- τοτε νὰ τὸν μάθῃ, ἂν ἐξήταζε συχνὰ τὰ μυστηριώδη βάθη, εἰς τὰ ἑποῖα ὑπάρ- χει γραμμένον. Ὅμοίως θὰ ἠμποροῦσε πάντοτε νὰ τὸν ἐκπληρώσῃ, ἂν ἐκαλλιέρ- γει τὴν θέλησιν καὶ τὴν ἐπιμονήν.

(P. Perrault) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Εἶδες τὸν Γίγαντα, Τατό;

— Ὁ Τότς ψευδόμενος:— Τὸν εἶδα.

— Καὶ πόσο ψηλὸς ἦτο;

— Ὁ Τότς σκεπτόμενος:— Ἀπὸ τὰ πόδια ἕως τὸ κεφάλι.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Με πολλὴν μου εὐχαρίστησιν, Ἀταβέριον Ρόδου [ΕΕ], ἀνέγνωσα τὰς περὶ τῆς πατρίδος σου Ρόδου πληροφορίες. Εὐρεῖστα ἀπήντησε εἰς τὴν δεσποινίδα ἐκείνην, ἡ ὁποία ἐκρίνε κα- λὸν νὰ σου στείλῃ Δελτάριον εἰς γαλλικὴν... ἀ- νορθόγραφον. Βεβαίως δὲν εἶνε συνδρομητρία μου, διότι αἱ φίλαι μου γράφουν πάντοτε ἐλληνικά, τὰ δὲ γαλλικά μόνον ἐν ἀνάγκῃ καὶ ὅταν γνωρίζουν τὴν γλῶσσαν εἰς τὴν ἐντέλειαν.

Παίει τὸ ταχυδρομεῖον τῆς πόλεως σὰς. Πρό- δικε Λίε, ἂν λαμβάνῃς ἀργότερα ἀπὸ τοὺς ἄλ- λους τὸ φύλλον διότι ἀπὸ τὸ γραφεῖόν μου ὄλων των συνδρομητῶν τὰ φύλλα παραδίδονται εἰς τὸ ἐδῶ Ταχυδρομεῖον τὴν Παρασκευὴν ὅλα μαζί. Μὰ εἶνε δυνατόν νὰ στείλῃς τὰ μισὰ φύλλα τῆς Χίους σήμερον καὶ τὰ ἄλλα μισὰ ἄρριον;

Τὸ ἄπορον παιδίον, τὸ ἐπὶ διετιαν ἐγγράφει ὑπὸ τοῦ «Συναγερμοῦ Σμύρνης» μὲ γράφει ὅτι ἔλαβε παρὰ τῆς φίλης μου Εὐδίας Παστεμα- λ- τζόγλου 1 μετρίτι (pp 4 1/2) καὶ παρακαλεῖ καὶ τὰ λοιπὰ μέλη τοῦ Συναγερμοῦ νὰ τῷ στεί- λουν τὸ ὑπόλοιπον (pp 3 1/2) διὰ νὰ νανανέωσῃ καὶ φέτος τὴν συνδρομὴν τοῦ.

Κύκνειον Ἀσμία [ΕΕ] ἔχω ὑπ' ὄψιν μου δύο ὥραις ἐπιστολάς σου. Μοῦ ἤρесе πολὺ ἡ περι- γραφὴ των ἑορτῶν τῆς 25 Μαρτίου, καὶ με διε- σκέδασε τὸ ἐπεισόδιον τοῦ καθηγητοῦ σὰς, ὁ ὁ- ποῖος σὰς εἶπεν ὅτι τὰ μαθηματικά ὠφελοῦν «εἰς τὴν διάπλασιν ἐν γένει» καὶ σὰς ἐνομίσατε ὅτι πρόκειται περὶ ἐμοῦ. Ἀλλὰ καλὰ λέγεις; καὶ εἰς τὴν «Διάπλασιν» ὠφελοῦν τὰ μαθηματικά, διὰ τὴν λύσιν μερικῶν Ἀσκήσεων.

Ἀργεῖος τῆς Ἀγάπης, ἔστειλα ταχυδρομι- κῶς εἰς τὸν Θεαγένην τὸ θαυμαστόν χρυσόδετον βιβλίον πού του ἐχάρισες ὡς βραβεῖον Μικρῶν Μυστικῶν. Πόσον δὲ χαρὴ ὅταν θὰ λάβῃς τὸσον ὠραῖον ὄπλον! Ἡ ἐπιστολή σου μοῦ ἤρесе πολ- λὴ [ΕΕ] διὰ τὰς σκέψεις, τὰς ὁποίας σοῦ ἐνε- πνευσεν ἡ 25 Μαρτίου.

Καὶ ἡ ἰδικὴ σου, Ταπεινὸν Γλασεῖ [ΕΕ] εὐ- γλωττος καὶ ὠραιότατη. Χαίρω διότι οἱ φίλοι μου ἔχουν τὸσον εὐγενὴ πατριωτικὰ αἰσθήματα.

Κορινθιακὸν Κῆμα, ἀπὸ τὰ ποιητάκια πού μου ἔστειλεις μοῦ ἤρесе καλλίτερα αὐτὸ τὸ τε- τράστιχον:

Στὰ ρεῖκια καὶ πέρα
Βοσκὸς μὲ φλογέρα
Βοσκάει τὰ ρίδια
Μὲ χίλια παιχνίδια.

Χαριτωμένη ἡ φωτογραφία σὰς, Παπαρούνα τῆς Πεντέλης, μὲ τὴν στολὴν των Ἀλπεων, ἀλλὰ πλὴν χαριτωμένη ἡ ἐπιστολή σου [ΕΕΕ] εἰς τὴν ὁποίαν μου περιγράφεις τὰ θαυμάσια πού βλέπεις εἰς τὴν Γερμανίαν. Χαίρω πολὺ πού μ' ἐνθυμίσαι ἀπὸ τὸσον μακρὰν καὶ ἀπὸ τὴν εὐ- τυχήν αὐτὴ σημαίνει ὅτι μάγαπᾷς πολὺ, ὅπως ἀγαπᾷ καὶ ἐγὼ. Φίλητέ μου τὰ ἀδελφάκια καὶ εἰπέ τα εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ὥραιας κάρτας. Τὰ σέβη μου εἰς τὴν καλὴν μητέρα.

Εἰς τὸ Ἀθρίον Βραβεῖον, Ἀδρα τῆς Κερκύ- ρας, ἡ Εὐφροσύνη Μνεῖα δὲν λογαριάζεται. Τὸ ἤξευρα ὅτι θὰ ἐγελοῦσεν ἡ Λιονοσκεπὴς Δίρφη, ἂν ἐδημοσίευε τὴν πληροφορίαν σου· ἀλλὰ μό- νον αὐτὴ ἐγὼ δὲ προτιμῶ τὰς Πληροφορίας, μὲ τὰς ὁποίας γελῶν ὅλοι, ὅταν εἶνε εὐφρεῖς καὶ ἀστείαι.

Θεσσαλικὸν Μερκεδάκι, αὐτὸ τὸ ψευδώνυ- μον σοῦ ἐγκρίνω πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ πα- λαιοῦ. Αἱ προτάσεις σου θὰ δημοσιευθῶν εἰς τὸ προσεχές.

Σ' εὐχαριστῶ, Γαλιάντρα [Ε], διὰ τὰς ἐνε- ργείας σου, τὰς ὁποίας μὲ τὴν ζωντανότητα καὶ εὐγλωττίαν σου γράφεις. Ἀληθινὸν καλὰ- δημὰ ἡ ἐπιστολή σου. Ἐμαθα ὅμως, ὅτι μόλις ἤκουσες ὅτι ἔχεις εὐσημον, ἀρπάζεις μὲ τὴν βίαν τὸ φύλλον ἀπὸ τὰς χεῖρας τῆς ἀδελφῆς σου, ὥστε ὀλίγον ἐλείψῃ νὰ τὸ ἐσχίσῃς. Τὰ ἴδια θὰ

κάμῃς καὶ τώρα;... Ἐν τούτοις φίλησέ μου τὸν Θεσσαλικὸν Τακινθον.

Σὲ παραπέμπω, Εἰκοστὴ Αἰών, εἰς τὴν ἀνω- τέρω ἀπάντησιν πρὸς τὸν Πρόδικον τὸν Ἄτον. Φύλλα των ἐτῶν 1898-99 καὶ 1900 εἰμπορεῖς νὰ προμηθεύῃς ἐκ τοῦ Γραφείου μου πρὸς 15 λεπτά ἕκαστον.

Σούρτα-Φέρτα, (NN) ἔστειλα διὰ ἐξήτησε. Αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα, διότι ἦτο τὸ ἀστερότερον ἀπὸ ὅλα, καὶ νὰ ἴδῃς ὅτι θάρσῃ πολὺ εἰς τὸν κύκλον μας.

Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ μὴ σου ἀπήντησα, Βέν- Ζώη; Ἐκτός ἂν παρέπεσεν ἡ ἐπιστολή σου. Ἡ φωτογραφία πῶς πηγαίνει; Ἐμαθες; Μὲ χαράν μου θὰ ἴδῃς τὰ πρῶτά σου δοκίμια.

Ἀδρα τοῦ Πηλίου, σὺ πρώτη ὄφελεις νὰ στείλῃς τετράδιον πρὸς τὴν Κωπιδιὰν Κυ- θρου, καὶ τότε τῆς γράφεις τὸ ὄνομα σου καὶ τὴν διεύθυνσίν σου, θὰ σοῦ τα γράφῃ καὶ ἔχειν καὶ θὰ γνωρίσῃτε. Τὸ κλίμα ὅπως τὸ ἔχεις γραμμένον, σημαίνει φυτὸν ἀμπέλου· τὸ ἄλλο πού θέλεις γράφεσαι κλίμα.

Μὲ ὅλον τὸ ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον μοῦ ἐμ- πνέει ἡ πρὸς σε ἀγάπη, Ἰτέα, θὰ ἴδῃς τὰ φιλο- λογικά σου δοκίμια καὶ θὰ σοῦ εἴπω τὴν περὶ αὐτῶν γνώμην μου. Σοῦ λέγω ὅμως ἐκ των προ- τέρων, — κρίνοντας ἐκ τῆς ἡλικίας σου, — ὅτι εἶνε σχεδὸν ἀδύνατον νὰ εἶνε ἀξία δημοσιεύ- σεις. Βεβαίως δὲν θὰ ἔχουν ἀδίκον ὅσοι σου τα ἐπῆνεσαν, διότι θὰ εἶνε πρῶτολα ἐυέλ- πίδα, — δὲν ἀμφισβᾶλλω, — θὰ προσημαιοῦν ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ γράφῃς λαμπρὰ καὶ θὰ ἀκρι- βῆς. Πίστευσε ὅμως, ὅτι πρὶν ἐλθῇ αὐτὴ ἡ ἡμέρα, δὲν σε συμφύρει νὰ δημοσιεύσῃς τί- ποτε, τὸ παραμικρόν, διότι θὰ το ἔβλεπαν καὶ ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι δὲν σε ἀγαποῦν ὅσον ἐγώ.

Ἐγκρίνοντας τὰ ψευδώνυμά των, δέχο- μαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φί- λους: Ἀργυρόχρον Φωγῆν [Α. Ν. Γ

